

3. Vestă albă și conștiință rea?

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

3. Vestă albă și conștiință rea?

Cum Isus îi determină pe oameni să ia o decizie

Marcu 10.17-34; Matei 19.16-30; Luca 18.18-30

„Și, pe când ieșea la drum, un om a alergat la El și, îngenunchind înaintea Lui, Îl întreba: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»” (Marcu 10.17).

Asistența spirituală este osteneala de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și să-l eliberezi de toate celelalte legături – și de lipsa de spirit autocritic!

Care mamă nu ar vrea cu plăcere să aibă ca viitor ginere un astfel de tânăr cu cel mai bun caracter și înfățișare frumoasă? Care biserică nu-și dorește un astfel de urmaș în rândurile ei cu origine excelentă și perspective de viitor strălucitoare, cu relații bune la nivelul de conducere și influență mare în societate? Un VIP (very important person), ca să zicem așa, un Yuppie, un om cu o biografie fără cusur și cu maniere bune, pe lângă aceasta religio-conservativ, un păzitor al tradițiilor bune.

Dacă un astfel de tânăr ar veni la consiliere, atunci aceasta ar trebui tratată foarte, foarte discret. Ar fi foarte penibil dacă vreo pată ar apărea pe o astfel de vestă fără cusur. Deci ar avea loc o discuție liniștită în deplină încredere și nicidecum în public ...

Întâmplarea, pe care Marcu ne-o relatează în evanghelia sa este cunoscută în general ca istoria „tânărului bogat”, și eu am citit deja unele comentarii și am auzit prelegeri biblice referitoare la aceasta, care lăsau să se vadă o anumită lipsă de înțelegere, de ce Domnul Isus îl demască pe tânărul acesta înaintea altor ascultători. Este ușor de constatat că Domnul nostru aici nu a obținut țelul consilierii spirituale, sau? De ce îl provoacă El în felul acesta? De ce îl lasă să plece blamat?

Eu am impresia că în cazul multor studii se are în vedere mai mult tânărul decât Domnul nostru, că ai mai multă compasiune pentru cel bogat decât să te întrebi ce urmărește Domnul cu comportarea Lui și la ce rezultate ajunge.

Dar să revenim: tânărul acesta face parte probabil – ca și Nicodim – din marele sfat al celor 70 de bătrâni ai iudeilor (compară cu Luca 18.18). Conform rânduielii acestui comitet el trebuia să aibă deja 25 de ani. El este bogat, are multe bunuri (probabil moștenite, căci la tinerețea lui este greu de imaginat că el însuși le-a realizat). El este fidel față de Lege și evlavios. Ca și Nicodim el este un fariseu; aceasta înseamnă, el împlinește cu strictețe Legea mozaică, căci el știe ce spune Scriptura despre aceasta: „*Inima ta să păstreze cuvintele mele; păzește poruncile mele și trăiește*” (Proverbe 4.4)

3. Vestă albă și conștiință rea?

Pe lângă aceasta el este sincer, politicos și îl respectă pe Isus ca „Bunule Învățător”. Da, în contrast cu Nicodim, el nu se rușinează să cadă înaintea lui Isus în prezența altor oameni (cel puțin ucenicii lui Isus trebuie să fi fost prezenți, așa cum menționează Marcu).

Și încă ceva se mai observă: el pune lui Isus direct întrebarea care îl chinuia, la care el nu știe nici un răspuns: „*Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*” Este uimitor că în anii tinereții el își pune întrebarea decisivă referitoare la viața veșnică. Da, el cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu și el are o anumită imagine despre Dumnezeu. Până aici s-a ostenit să păzească poruncile lui Dumnezeu. De unde vine atunci nesiguranța lui? Tânărul nu este conștient de vre-o datorie – și cu toate acestea îl preocupă, cum ar putea să obțină viața veșnică.

Nu este aceasta întrebarea tuturor religiilor? Ele vor să mulțumească pe un Dumnezeu drept după principiul lui Goethe: „Cine se ostenește permanent, pe acela îl putem răscumpăra!” Și cu toate acestea rămâne nesiguranța dacă faptele mele, dreptatea mea sunt suficiente ...

Pentru ce trăiesc eu de fapt? Nu a întrebat aceasta deja Asaf, cântărețul de la Templul lui Solomon: „*În adevăr, în zadar mi-am curățit inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție ...*” (Psalmul 73.13).

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inima?

Domnul nostru procedează cu acest tânăr cu totul altfel decât cu colegul lui, Nicodim, cu toate că amândoi au aceleași păreri. Între timp au trecut doi ani. Probabil tânărul a auzit vorbirea timidă a lui Nicodim în sinedriu (Ioan 7.50). Între timp Domnul Isus este pe ultimul Său drum spre Ierusalim, pentru ca acolo să încheie lucrarea Sa prin moartea pe cruce. În cazul lui Nicodim El a trecut atunci cu vederea înfloriturile politicoase de la începutul discuției, aici El caută să afle dedesubturile: „*Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât **Unul** singur, Dumnezeu*” (Marcu 10.18). El caută să afle dedesubturile referitoare la imaginea tânărului despre oameni și despre Dumnezeu. „Tu gândești, că tu ai fi bun, deoarece te ostenești să ții poruncile. Dar poți tu cu adevărat să le ții? Numai Dumnezeu este fără păcat, numai Dumnezeu este bun. Dacă Mă numești bun, sunt Eu atunci Dumnezeu? Sau sunt la fel de bun ca și tine?” În cadrul multor discuții de asistență spirituală văd același tablou al lui Dumnezeu și al persoanei ca la acest tânăr. Ești bun numai prin ceea ce faci. Dumnezeu este bun prin ceea ce este și cine este.

Domnul Isus întărește această expunere de idei, prin aceea că El amintește tânărului de porunci:

„*Știi poruncile: nu comite adulter; nu ucide; nu fura; nu mărturisi fals; nu înșela; onorează pe tatăl tău și pe mama ta*” (Marcu 10.19).

Se observă că Domnul nostru enumeră numai o parte din cele zece porunci. De ce? El citează numai poruncile care se referă la relațiile interumane, nu primele patru porunci, care se referă la relația noastră cu Dumnezeu.

3. Vestă albă și conștiință rea?

Când cu mulți ani în urmă am studiat cele zece porunci într-o grupă de tineri, în fața mea stătea un tânăr care era ministrant în Biserica catolică. El afirma despre sine, fiind deplin convins – ca și tânărul din evanghelia după Marcu – că el a ținut toate poruncile. Eu am reacționat atunci altfel decât Domnul Isus. I-am prezentat porunca pe care Domnul Isus i-a prezentat-o fariseului din evanghelia după Matei 22.37, ca fiind cea mai mare poruncă: „*Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.*” Tânărul m-a privit atunci îngrozit și descurajat gândea că nu era posibil așa ceva, într-un fel așa de extrem nici un om nu poate ține ...

De ce Domnul Isus nu procedează la fel cu acest tânăr mai-mare al poporului? Ar fi fost ceva ușor să-i dovedească o comportare greșită. Prin aceasta l-ar fi demascat înaintea tuturor și minciuna lui evlavioasă ar fi fost dezvăluită. Dar El nu face așa. Domnul Isus vrea să-i câștige inima, nu numai capul. Profesorul Ernest Wilder-Smith a spus odată: „Tu poți prin discuție să-l pui pe un om la colț, însă prin aceasta nu-i câștigi inima”!

Domnul ar fi putut argumenta și cu logică și teologie: pentru a putea moșteni ceva, eu nu pot face nimic; moștenirea după moarte are loc abia după ce a murit testatorul. Deci eu nu pot moșteni viața veșnică prin aceea că fac ceva – deci nu prin faptul că țin poruncile.

Problema tânărului acesta nu constă în ținerea în exterior a poruncilor, ci de ceea ce inima lui atârnă cu tărie. Astfel Domnul nostru îi dă o a doua misiune: dacă vrei să faci ceva, ca să fi drept înaintea lui Dumnezeu, atunci eliberează-te de ceea ce te ține captiv:

*„Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit și i-a spus: «Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, **urmează-Mă!**» (Marcu 10.21).*

Nu pune Domnul Isus prin aceasta ștacheta prea sus, pentru a ajunge în cer? Trebuie să mă desprind de toate posesiunile mele, dacă vreau să am viața veșnică? La prima vedere pare să fie așa. Însă aceasta ar fi numai extinderea celor zece porunci cu porunca a unsprezecea. Ce vrea Domnul să obțină de la tânăr (și de la noi)?

Legea, așa spune Pavel mai târziu, trebuie să ne conducă pe noi oamenii la cunoașterea păcatului (Romani 3.20; 7.7) și la înțelegerea că noi în mod necesar avem nevoie de un Salvator (Romani 7.24).

Cu această lecție Domnul nostru îl pune pe tânăr înaintea unei decizii: „Desprinde-te de tot ce te ține tare și captiv. Și vino, **urmează-Mă!**”

Pe ce drum era Domnul nostru? El era pe drumul spre Ierusalim, ca să moară pentru noi. El a mers la cruce, El a mers în moarte. Să-L urmezi pe Isus înseamnă: să-ți iei crucea, să dai la moarte **eul!** Urmarea lui Isus este radicală și absolută!

3. Vestă albă și conștiință rea?

Cum rezolvă Domnul Isus „cazul” tânărului?

Reacția tânărului este de înțeles:

„Dar el, întristat de acest cuvânt, a plecat mâhnit, pentru că avea multe proprietăți”
(Marcu 10.22).

„Doamne Isus”, am spune noi probabil, „nu ai vrut Tu tocmai contrariul? Nu ai vrut Tu să-i câștigi inima? Nu s-ar fi potrivit el bine în ceata ucenicilor Tăi? Un tânăr așa de nobil, de sincer! Acum el este dezamăgit ... și Îți întoarce spatele!”

Cum am reacționa noi? Probabil am fugi după el și am striga: „Tinere, nu aceasta am vrut să spun! Vino, hai să mai vorbim încă o dată despre aceasta în liniște. Să-ți ofer o punte? Probabil m-ai înțeles greșit!”

Însă Domnul Isus îl lasă să plece! Este aceasta consiliere spirituală? – Eu gândesc, da! Tu poți ajuta pe cineva care recunoaște că el are nevoie de ajutor și îl primește. Asistența spirituală este osteneala de a aduce sufletele omenești în legătură directă cu Dumnezeu și să-i desprinzi de toate celelalte legături! În cadrul asistenței spirituale nu este vorba că noi oamenii ne simțim bine și că ne merge bine, ci că prin viața mea Dumnezeu este glorificat! Centrul oricărei consilieri spirituale este Dumnezeu și nu noi.

Însă un lucru îl ia tânărul din pasajul acesta biblic cu sine: *„Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit!”* În ciuda inimii lui dezamăgite și în ciuda constrângerii lui de către bunurile materiale, el a cunoscut dragostea Domnului Isus. Și această dragoste nu-l va părăsi!

Unii comentatori biblici văd în menționarea privirii personale a Domnului Isus un indiciu că acest tânăr ar fi putut fi probabil Marcu însuși, căci numai el amintește aceasta în evanghelia lui. Eu aș putea să mă atașez de această presupunere. Aceasta ar permite presupunerea că această privire și discuția Domnului nostru ar fi avut efect asupra inimii lui. Ioan-Marcu, o rudă a lui Barnaba, este probabil o „persoană care pricepe greu”, pe care Domnul nostru a putut-o folosi totuși mai târziu.

Însă consilierea spirituală a Domnului nostru merge mai departe

Nu degeaba Domnul Isus a permis în acest caz ca ucenicii Lui să fie prezenți la această discuție. El așteaptă o reacție de la ei:

„Și Isus, privind în jur, le-a spus ucenicilor Săi: «Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care au bogății!»” (Marcu 10.23).

Și cum reacționează ei?

„Și ucenicii erau uimiți de cuvintele Lui. Și Isus, răspunzând din nou, le-a spus: «Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!»

3. Vestă albă și conștiință rea?

*Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu». Și **erau foarte uimiți**, zicând unii către alții: «Și cine poate fi mântuit?»” (Marcu 10.24-16)*

Nu este de înțeles uimirea lor? Nu suntem noi captivi gândului, asemenea lor, că noi ar trebui să contribuim cu ceva prin comportarea noastră la mântuirea noastră?

Domnul nostru face aici clar provocativ: Aceasta este imposibil! Mulți comentatori s-au ostenit să relativizeze acest exemplu cu cămila. Unii au presupus că ar fi putut exista în Ierusalim o poartă mică în zidurile cetății, care să se fi numit „urechea acului”, prin care o cămilă putea trece numai târându-se, când toată povara era luată de pe ea.

Însă atunci uimirea ucenicilor nu ar fi fost veritabilă. Ei erau foarte uimiți! Ei observă: atunci nimeni, absolut nimeni nu poate fi mântuit și nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Ei se simt depășiți de chestiune.

Aceasta este ceea ce Domnul Isus vrea să producă la ei și la noi! Noi trebuie să recunoaștem că pentru noi oamenii este absolut imposibil să moștenim în vreun fel oarecare – nici ca om recunoscut cu prestigiu înalt și nici ca și cămilă - viața veșnică!

Abia în momentul acesta Domnul nostru dă rezolvarea lecției Sale de consiliere spirituală:

*„Dar Isus, privind la ei, a spus: «**La oameni este imposibil, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate sunt posibile la Dumnezeu**»” (Marcu 10.27).*

Numai prin lucrarea unică a Domnului Isus pe Golgota, numai prin moartea Sa poate un om să moștenească viața veșnică! Numai El singur este Acela prin care imposibilitatea omului este înlocuită prin posibilitatea unică a lui Dumnezeu.

Ce pot învăța eu din aceasta pentru asistența spirituală?

1. Pentru o discuție de consiliere spirituală este foarte important ce imagine are partenerul meu de discuție despre Dumnezeu și dacă el este conștient de ceea ce înseamnă să-L umezi pe Isus.
2. Ce imagine despre sine însuși are cel care caută? Dorește el să facă ceva pentru mântuirea sufletului său, sau el este gata să primească darul lui Dumnezeu fără vreun contraserviciu?
3. Arată care trebuie să fie prioritățile vieții în viață. Viața se va orienta după ele.
4. Nu pune niciodată pe cineva sub presiune morală, ci lasă loc pentru o hotărâre liberă.
5. Lasă-l pe om să plece, dacă el nu vrea! Dar cu toate acestea iubește-l! Învăță să ai răbdare cu oamenii. Ceasurile lui Dumnezeu merg altfel decât ale noastre.
6. Câștigă inima omului! Pocăința și întoarcerea au loc în inimă, nu în cap!

3. Vestă albă și conștiință rea?

Reține: **Tu poți ajuta numai pe cineva care vrea să se lase ajutat. Bolnavii au nevoie de medic, nu cei sănătoși.**

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 35-43.

Titlul original: *Weißer Weste und ein schlechtes Gewissen?*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de